

Jednotlivé členské státy Evropské unie mají právo sjednávat dvoustranné smlouvy mezi sebou nebo se třetími zeměmi. Jde o smlouvy mezivládního či meziresortního charakteru, zaměřené na jednotlivé oblasti hospodářské, vědeckotechnické a průmyslové spolupráce. Celní území České republiky se stalo přistoupením

k Evropské unii součástí celní unie Evropských společenství. V praxi to znamená, že Česká republika začala přímo realizovat všechny mezinárodní smlouvy obchodně politické povahy uzavřené Evropskými společenstvími se třetími zeměmi. Z hlediska zahraničního obchodu byl nejdůležitějším fakt, že dovoz ze

třetích zemí do naší země podléhá celním sazbám, které stanoví společný celní sazebník Evropské unie. V platnosti jsou i mnohá další opatření, která jsou uplatňována v rámci společné obchodní politiky. Naproti tomu naše vývozy do třetích zemí jsou vystaveny obchodně politickým nástrojům platným pro Evropskou unii jako

celek. Obchodní politika Evropské unie vůči třetím státům je politikou jednotnou a společnou pro všech 28 členských států. Spolu se společnou zemědělskou politikou, společnou dopravní politikou a pro 12 členských zemí eurozóny i měnovou politikou se vyznačuje tím, že Evropská společenství vystupují v mezinárodních

hospodářských a obchodních vztazích jako samostatný subjekt. Společná obchodní politika tedy patří mezi oblasti, ve kterých členské státy zcela delegovaly své pravomoci na orgány Evropské unie. Proces její tvorby proto nutně probíhá podle pravidel a postupů, které se od tvorby obchodní politiky na národní úrovni

liší. Orgánem přijímajícím rozhodnutí v otázkách společné obchodní politiky je Rada Evropské unie, respektive Rada pro všeobecné záležitosti a vnější vztahy. Nad zásadními obchodními otázkami se v ní scházejí ministři zahraničních věcí členských států. Rozhoduje se na základě návrhů předložených Evropskou komisí, a to zpravidla

kvalifikovanou většinou. Systematicky je informován a konzultován Evropský parlament, jehož souhlasu je zapotřebí u některých dohod, které přesahují rámec společné obchodní politiky, například u asociačních a kooperačních dohod. Členské státy však nejsou z rozhodovacího procesu vyřazeny a orgány Evropské unie nemohou

přijmout libovolné rozhodnutí pouze na základě svého uvážení. Veškeré návrhy obchodně politických dokumentů totiž procházejí projednáním v pracovních orgánech Rady nebo Komise. Tyto pracovní výbory a skupiny jsou složeny z představitelů členských států Evropské unie, kteří zde prezentují národní pozice k předloženým

návrhům a hájí zájmy svého státu samostatně nebo v alianci s názorově blízkými členy. Mezi orgány Rady hraje nejvýznamnější roli Výbor pro otázky služeb, textilu a oceli, ve kterém probíhají pravidelné konzultace o zásadních všeobecných i příslušných sektorových obchodně politických tématech. K dalším pracovním

orgánům Rady patří například pracovní skupina pro obchodní otázky, která projednává vybrané mnohostranné a bilaterální problémy a na ně navazující legislativní návrhy, pracovní skupiny pro některé zvláštní druhy zboží, pro všeobecný systém preferencí atd. Na obchodně politické záležitosti narážejí ve své činnosti

i teritoriálně zaměřené pracovní skupiny, například pro otázky Evropského sdružení volného obchodu, pro východní Evropu a střední Asii, jihovýchodní Evropu, transatlantické vztahy, Latinskou Ameriku, Afriku, Středozeří apod. Evropské komisi pomáhají při výkonu jejích pravomocí řídicí nebo poradní výbory, v nichž Komise

konzultuje s členskými státy konkrétní otázky společné obchodní politiky, například její návrhy na zavedení obchodně politických nástrojů na ochranu obchodu - antidumpingová, vyrovnávací nebo ochranná opatření. Témata, o kterých zástupci Evropské komise nebo Rady jednájí ve svých pracovních orgánech s představiteli

členských států, se týkají zejména vnějších obchodně politických vztahů mnohostranné povahy, to znamená vztahů ke Světové obchodní organizaci, dále k Organizaci pro ekonomickou spolupráci a rozvoj, k mezinárodním surovinovým dohodám a organizacím, například dohodě o kávě, o tropickém dřevu nebo k Mezinárodní organizaci pro kakao.

Další důležitou oblastí jsou obchodně politické ochranné nástroje proti dumpingovým, subvencovaným a zvýšeným dovozům z třetích zemí a regulace obchodních překážek. V neposlední řadě jde o obchod s ocelářskými výrobky či s textilními a oděvními výrobky. Dohled nad pracovními orgány Evropské unie pro společnou obchodní politiku

zajišťuje Ministerstvo průmyslu a obchodu České republiky a jejich jednání se pravidelně zúčastňují jeho představitelé, případně zástupci dalších resortů, mimo jiné ministerstva zahraničních věcí nebo ministerstva zemědělství. Jejich úkolem je sledovat příslušná jednání pracovních orgánů Evropské unie a podle předem schválených instrukcí prezentovat na těchto jednáních výslednou pozici České republiky k projednávaným otázkám. Zásadní pro vytvoření a úspěšné uplatnění české pozice je především jasná, argumenty podložená a dostatečně přesvědčivá představa o tom, jaké má Česká republika ve společné obchodní politice zájmy. V úvodní části této Strategie, zabývající se vnějšími a vnitřními aspekty konkurenceschopnosti, byla za jednu z rozhodujících podmínek jejího zvyšování označena možnost pořizovat základní výrobní vstupy za výhodných podmínek, především cenových. Odpověď na otázku, které suroviny nebo další výrobní vstupy jsou při dovozu z třetích zemí do České republiky zdraženy vlivem tarifních překážek, lze odvodit z importního profilu české ekonomiky. Vyplývá z něj, že největší objemy zboží byly dovezeny s nulovým dovozním clem. Komoditami, u kterých lze ještě prosazovat snížení celní zátěže při dovozu ze třetích zemí, jsou například některé chemické meziprodukty, některé elektronické součástky pro další výrobu nebo výrobky z plastů a podobných materiálů. Ministerstvo průmyslu a obchodu se zabývalo možnými nepříznivými dopady převzetí dovozních celních sazeb Evropské unie na naše dovozce již v době vstupu, a to v souvislosti s možností našich zpracovatelů požádat Evropskou komisi o snížení celních sazeb. Česká republika již v tehdejší době v součinnosti s našimi dovážejícími společnostmi požádala o snížení cla na surový hliník. Ministerstvo průmyslu a obchodu podniklo všechny dostupné kroky k prosazení tohoto požadavku. Navrhované kompromisní řešení ve formě částečného snížení celní sazby se však dosud – přes koalici s většinou členských států – nepodařilo dosáhnout. Snížení celní sazby na dovoz surového hliníku by mělo být prosazeno v nejbližším časovém horizontu, podle příslibu Evropské komise návazně na výsledky jejího jednání o dohodě o volném obchodu se zeměmi Perského zálivu. Další variantou, jak usilovat o snížení cel při

dovozu surovin a polotovarů z třetích zemí, je prosazovat tyto požadavky prostřednictvím mnohostranných a bilaterálních jednání. Nezanedbatelnou možností, jak ovlivnit ceny výrobních vstupů, je vyjádření nesouhlasu s návrhy Evropské komise na zavedení antidumpingových, případně vyrovnávacích ochranných opatření

na dovozy výrobků, které by tyto vstupy českým výrobcům a zpracovatelům zdražovaly. Chemikálie, textilní polotovary nebo hnojiva patří v Evropské unii k položkám často chráněným těmito obchodně politickými nástroji. Proto se bude výsledná pozice České republiky řídit komplexním zhodnocením jak oprávněných zájmů

domácích výrobců obdobného výrobku, tak jeho dovozců a průmyslových uživatelů. Vzhledem k tomu, že k zamítnutí návrhu na přijetí antidumpingového opatření je třeba nadpoloviční většiny členských států, je i v tomto oboru důležitá kooperace s ostatními, názorově příbuznými, členskými státy. Míra otevřenosti ekonomiky České

republiky je vysoká a z hlediska domácí poptávky jsme pouze malým trhem. Znamená to, že Česká republika může ztrácet svou konkurenční výhodu s růstem mezd a cen nakupovaných technologií a jiných vstupů. Tlak na další liberalizaci obchodu a větší otevření trhů třetích zemí může napomoci domácím producentům snížit cenu vstupů

a získat na nich tolik potřebné nové příležitosti. Ujednání Světové obchodní organizace včetně listin závazků členských států jsou základním prvkem formování obchodní politiky členů, určují tedy v zásadě podmínky přístupu na trh členských států Světové obchodní organizace. Základním cílem Světové obchodní organizace je přispět

liberalizací mnohostranného obchodu a sjednáním jeho pravidel ke zlepšení ekonomické výkonnosti jejích členů, a tak dosáhnout zvýšení životní úrovně, snížení nezaměstnanosti, odstranění chudoby a celkového ekonomického růstu. Česká republika stejně jako ostatní členské státy Evropské unie považuje mnohostrannou liberalizaci

obchodu za prioritní z pohledu dalšího odstraňování obchodních bariér. Národní vyjednávací pozice České republiky byla opakovaně projednávána a schválena vládou a tvoří základní program pro prosazování cílů české ekonomiky v této oblasti. Také jednání o přístupu ke Světové obchodní organizaci jsou ideálním nástrojem,

jak dosáhnout u států, které dosud nejsou členy této organizace, zlepšení přístupu na jejich trhy. Hlavním zájmem těchto států je především celní a netarifní ochrana jejich trhů se zbožím a službami. Dvoustranná jednání umožňují také řešit případné problémy existujících bilaterálních vztahů. Do společné pozice

Evropské unie na straně požadavků je proto třeba prosazovat otevření dílčích segmentů trhu partnera, kde je přednostní zájem pro české vývozce. V rámci mnohostranných přístupových jednání je třeba prosazovat dosažení horizontálních standardů Světové obchodní organizace - zejména základních principů, ochrany práv k duševnímu

vlastnictví, obchodních aspektů investičních opatření, technických nebo veterinárních překážek obchodu. Rovněž prověrky obchodní politiky patří k instrumentům pro posouzení dodržování závazků ve Světové obchodní organizaci ze strany ostatních členských zemí. Slouží k získávání informací o ekonomické situaci dotčené země,

o její obchodní politice. V rámci prověrek obchodní politiky je třeba se zaměřit na otázky případného porušování závazků ve vztahu k českým vývozům do daných teritorií. Nejde sice o přímé otevírání trhů, ale o jakési prosazování dosažené úrovně jejich otevření. Mechanismus urovnávání sporů ve Světové obchodní organizaci,

který se pravidelně projednává v orgánech Evropské unie, je další konkrétní možností, jak vymoci nápravu nedodržování smluvních závazků na straně partnerů. V tomto případě však nemůže jít o dílčí zájmy českých vývozců, ale o širší dopady na komunitární průmysl, agrární sektor nebo jiné segmenty trhu. Z liberalizace a nových

pravidel světového obchodu budou žít i české firmy. Jednání ve Světové obchodní organizaci o liberalizaci obchodu s nezemědělským zbožím usilují především o přístup na trh, doplněný některými dalšími vazbami, například na ochranu životního prostředí.

Z hlediska České republiky je nutno obchod s nezemědělským zbožím

považovat za prvořadou prioritu ofenzivního zájmu, protože zlepšení přístupu na trh třetích zemí by výrazně posílilo exportní možnosti českých subjektů. Nejde přitom jen o vývoz na trhy vyspělých zemí, ale zejména o zlepšení podmínek pro vývoz nezemědělských výrobků na trhy vyspělejších rozvojových zemí, zejména rychle se rozvíjející

regiony Asie a Jižní Ameriky. Zlepšení přístupu na trhy podporuje rovněž jednání o usnadňování obchodu. Česká republika prosazuje ve Světové obchodní organizaci prostřednictvím Evropské komise co největší možné snížení celních sazeb na nezemědělské zboží. Při řešení otázek vztahu liberalizace obchodu a životního prostředí se

Česká republika zasazuje o přijetí seznamu environmentálního zboží a stanovení vztahu pravidel Světové obchodní organizace a mnohostranných environmentálních dohod. Česká republika rovněž prosazuje, že nejméně rozvojové země by měly mít přístup na trhy vyspělých zemí bez překážek. Vzhledem ke stanovení priorit pro

jednání je nutno tuto oblast považovat za jednu z nejdůležitějších. Průmyslové výrobky tvoří nosnou část českého exportu, na celé řadě třetích trhů však stále narážejí na vysokou celní ochranu nebo čelí netarifním překážkám obchodu. Také prodej textilních a oděvních výrobků z České republiky čelí množství obchodních bariér, mimo

jiné vysokým cla, importními licencemi, celními procedurami nebo povinností v oblasti označování původu. Proto je cílem České republiky, aby upozorňovala Evropskou komisi na tyto překážky a jejím prostřednictvím prosazovala jejich odbourávání. Také představitelé České republiky budou v rámci svých obchodních

jednání na vládní nebo resortní úrovni požadovat přijetí řešení, která povedou k odstranění takovýchto překážek. Mnohostranná agrární reforma je jedním z klíčových cílů Světové obchodní organizace. Zahrnuje zejména přístup na trh, domácí podpory a exportní subvence. Je jednou z priorit České republiky i po

vstupu do Evropské unie, i když české zájmy v ní lze definovat jako kombinaci požadavky si kladoucích a obranných zájmů, a to podle jednotlivých prvků reformy společné agrární politiky Evropské unie. Česká republika se vstupem do Evropské unie dostala do daleko více chráněného prostředí jednotného trhu, než měla předtím, celní

zatížení u dovozu naprosté většiny zemědělských výrobků se podstatně zvýšilo. Je rovněž jistěna záchrannými sítěmi společné zemědělské politiky pro případ poruch nebo problémů v odbytů základních zemědělských výrobků. Liberalizační procesy na světovém agrárním trhu navíc vytvářejí prostor pro lepší konkurenceschopnost

těch ekonomik, které disponují nižšími výrobními náklady a levnější pracovní silou. Z toho by Česká republika ve srovnání se starými členskými zeměmi měla umět těžit. Česká republika podporuje, aby nabídka Evropské unie v jednáních o liberalizaci mezinárodního agrárního obchodu nepřesáhla kroky dohodnuté v rámci reformy

společné zemědělské politiky. Důraz klade rovněž na zohlednění neobchodních zájmů v zemědělství. Současně podporuje, aby Evropská unie pozitivně využila v jednáních o liberalizaci v zemědělství veškerého prostoru, který pro ni představuje reforma společné zemědělské politiky. Při současné polaritě zájmů členských států

Evropské unie, která vznikla v souvislosti s francouzskou iniciativou brzdit Evropskou komisi v její vstřícnosti ve stávajících zemědělských jednáních, se Česká republika řadí ke skupině států se spíše liberálními postoji. Mezi citlivé položky našeho agrárního obchodu, na jejichž ochraně má Česká republika

zájem, lze řadit mléko, máslo, hovězí a drůbeží maso i cukr. Česká republika má také spolu s novými členskými státy zájem o zavedení nového režimu Evropské unie v obchodování s banány. Budoucnost patří jednoznačně službám. Služby tvoří ve světovém obchodě nejdynamičtější se rozvíjející sektor, proto Česká republika

podporuje jak liberalizaci mezinárodního obchodu se službami, tak vytvoření fungujícího unijního vnitřního trhu služeb. Jednání o liberalizaci obchodu se službami v rámci Světové obchodní organizace zahrnuje zejména uvolnění přístupu na trh všech sektorů služeb včetně omezení poskytování výjimek. Z hlediska České

republiky lze tuto oblast považovat za jednu z prioritních částí jednání, kde má jako proexportně orientovaná otevřená ekonomika především ofenzivní zájmy. Trh České republiky se službami je otevřen, naším zájmem je proto zlepšit vzájemný přístup na trhy pro všechny členy Světové obchodní organizace a sjednat vyšší úroveň

volného obchodu ve všech sektorech služeb. Určitým problémem pro přípravu společné pozice Evropské unie je, že i když existenci jednotného vnitřního trhu službami předpokládá již Smlouva o Evropském společenství, fakticky je k tomu cíli ještě daleko. Všechny členské státy sice mají shodný názor na základní otázky,

liší se však v přístupu k některým specifickým sektorům služeb i k problematice výjimek z doložky nejvyšších výhod. Otevřenou pozici zastává Česká republika i ve vztahu ke komunitárnímu trhu služeb a k jeho liberalizaci. Podporuje vytvoření funkčního vnitřního trhu služeb, zejména prostřednictvím neprodleného přijetí

Směrnice o službách. Liberalizace vnitřního trhu v oblasti služeb může České republice přinést v průběhu tří až pěti let zvýšení hrubého domácího produktu až o dvě procenta a vytvoření přibližně 25 tisíc pracovních míst. Zájem České republiky se přitom soustředí především na stavebnictví, velkoobchod, právní a účetní služby

a v neposlední řadě na zdravotnictví, sociální služby a vzdělávání. Dlouhodobým zájmem České republiky, který může rovněž příznivě ovlivnit konkurenceschopnost českého průmyslu na zahraničních trzích, je ochrana duševního vlastnictví našich firem, jejich výrobního a marketingového know-how. V souvislosti s růstem přímých

investic a akvizic do zahraničí a s vývozem služeb se význam ochrany duševního vlastnictví neustále zvyšuje. Česká republika požaduje smluvní zajištění ochrany duševního vlastnictví jak prostřednictvím pracovních orgánů Evropské unie při přípravě dvoustranných jednání, zejména s takovými obchodními partnery,

jako je Čína a další rychle se rozvíjející ekonomiky, tak při jednáních vládních představitelů naší země s jejich protějšky v těchto zemích. V mezinárodním měřítku - na půdě Světové obchodní organizace - chce pak Česká republika především dosáhnout zahájení jednání o zvýšení úrovně ochrany zeměpisných označení pro další

výrobky. Současně naše země podporuje vytvoření mnohostranného systému registru zeměpisných označení pro vína a lihoviny s dlouhodobým cílem jeho budoucího rozšíření i na ostatní výrobky, především pro budějovická piva. Prosazuje také dosažení shody na takové novelizaci, která by umožnila rozvojem a nejméně

rozvinutým zemím v případě ohrožení veřejného zdraví využívat patentovaných léčiv pro závažná onemocnění. Ministerstvo průmyslu a obchodu má zájem, aby české firmy, které jsou antidumpingovými nebo jinými obchodními překážkami třetích států dotčeny, byly schopny těmto restriktivním opatřením čelit. Aby informovaly

ministerstvo o neodůvodněných či netransparentních praktikách, kterým je úřady těchto zemí vystavily. Trvalým úkolem České republiky je proto zabránit zneužívání nástrojů na ochranu obchodu ze strany zahraničních výrobců, kteří by tímto způsobem chtěli bránit konkurenci a rovné soutěži. Evropská komise vystupuje

v takových případech ve Světové obchodní organizaci jako obhájce poškozených firem. V opačném pohledu bude Česká republika podporovat, aby Evropská komise jako pravomocný orgán přijímala v opodstatněných případech obchodně politická opatření proti dumpingovým, subvencovaným nebo narůstajícím dovozům ze třetích

zemí. Prvořadým účelem těchto ochranných opatření je nastolit rovnou soutěž konkurenceschopných domácích výrobců a exportérů z třetích zemí na společném trhu. Jak již bylo zmíněno, při jejich schvalování v orgánech Evropské unie bude ministerstvo průmyslu a obchodu brát v úvahu i zájmy ostatních zainteresovaných subjektů,

zejména českých průmyslových zpracovatelů a uživatelů a v některých odůvodněných případech i spotřebitelů. Ministerstvo průmyslu a obchodu je také konzultačním místem pro ty české výrobní podniky, které uvažují o využití nástrojů na ochranu obchodu, tj. chtějí iniciovat u Evropské komise příslušná řízení. Ekonomická mapa světa

se mění, mezi významné světové výrobce a obchodníky se řadí ve stále větším záběru Čína, Indie, Brazílie, Rusko. Tyto a další země jsou si vědomy svého výrobního a exportního potenciálu, proto se stávají významnými hráči mnoha mezinárodních uskupení a jejich prostřednictvím prosazují své zájmy i ve světovém obchodě. Na druhé

straně představují tyto země obrovské odbytiště výrobků a služeb. Česká republika by měla potenciál těchto trhů včas a efektivně využít zejména k vývozu zboží a služeb, k investičním aktivitám na těchto trzích a zpětně k zatraktivnění naší země pro investice z těchto zemí. Tyto země si zasluhují zvláštní pozornost z obchodně

politického hlediska vzhledem k vysoké míře tarifní, netarifní i administrativní ochrany svých ekonomik. V této souvislosti věnuje Česká republika zvláštní pozornost bilaterální náplni vztahů Evropské unie s těmito ekonomikami. Dynamický a dobře fungující jednotný vnitřní trh Evropské unie není z pohledu expanze na trhy

třetích zemí cílem, nýbrž prostředkem k dosažení nižších výrobních nákladů, zvýšení produktivity a konkurenceschopnosti v globální soutěži. Plnému využití výhod jednotného vnitřního trhu však i nadále brání celá řada překážek. Jedná se většinou o překážky systémového charakteru, které odrážejí skutečnost, že vnitřní trh

není ve všech oblastech plně funkční, především v oblasti volného pohybu služeb. Česká republika chce aktivně vystupovat směrem ke zlepšení fungování vnitřního trhu a k nastolení takového rámce, který by zjednodušoval výkon základních svobod za současného respektování požadavků ve veřejném zájmu. Východisky českých pozic

pro jednání v pracovních orgánech Evropské unie v otázkách společné obchodní politiky se stávají především mandáty formulované pro některé její obory v usneseních vlády České republiky. Velmi důležité jsou samozřejmě také principy zakotvené ve vládních nebo resortních dokumentech koncepčního charakteru. V neposlední řadě

jde o stanoviska odborných útvarů Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky, dalších souvisejících resortů, Stálé mise České republiky při Světové obchodní organizaci a Stálého zastoupení České republiky při Evropské unii. Společným jmenovatelem všech pozic České republiky v jednotlivých otázkách společné obchodní

politiky jsou opodstatněné zájmy a potřeby českých podnikatelských subjektů - výrobců a vývozců, ale také dovozců, zpracovatelů a uživatelů, mnohdy i spotřebitelů z řad občanské společnosti. Přirozenými spojenci České republiky jsou členské státy, které spojují růst konkurenceschopnosti s liberalizací obchodu. Ze

starých členských států to jsou například Švédsko, Velká Británie, Dánsko, Finsko, Nizozemsko a v řadě témat i Německo, z nových členů pak Lotyšsko a Estonsko. S těmito zeměmi Česká republika posiluje své neformální spojení. V některých případech lze využít partnerství se zeměmi, které se vyznačují podobným exportním

profilem, jako jsou například Slovensko, Maďarsko, Slovinsko a v některých případech i Polsko. Pro všechny uvedené aktivity k prosazení českých národních pozic je kritická kvalita lidských zdrojů. Pro Českou republiku je nezbytné vychovávat experty znalé evropské problematiky - nejen v odborných útvarech zainteresovaných

ministerstev, ale také v obchodních úsecích stálých zastoupení v Bruselu a v Ženevě. Rozvoj jejich odborných i komunikačních schopností i pravidelná účast na jednáních pracovních orgánů Evropské unie jsou nezbytnou součástí jejich expertního růstu. Nezanedbatelný význam má i úroveň koordinace a spolupráce ústředí

a stálých zastoupení. V souvislosti s velkými výzvami v budoucnosti je třeba tyto pracovníky personálně stabilizovat a dále motivovat. Ministerstvo průmyslu a obchodu chce být informováno o problémech výrobců, vývozců, dovozců, uživatelů i spotřebitelských skupin a zároveň chce získávat podněty, které mohou vést k posílení

konkurenceschopnosti našich firem a na které by se mělo zaměřit při prosazování českých řešení v Evropské unii. Ministerstvo současně vykonává funkci konzultačního místa pro poskytování odborných informací a stanovisek v otázkách společné obchodní politiky. Jedním z faktorů, který může příznivě působit na posilování vnější

konkurenceschopnosti ekonomiky, je obchodní politika. V podmínkách Evropské unie jde o obchodní politiku společnou všem jejím členským státům. Cílem národní obchodní politiky je využít všech mechanismů společné obchodní politiky Evropské unie k tomu, aby vytvořila českým podnikatelským subjektům podmínky pro posílení jejich vnější

konkurenceschopnosti, a to především dostupnost levných vstupů pro výrobu a prodej zboží a poskytování služeb, adekvátní přístup na trhy třetích zemí, obranu před nekalou soutěží ve vývozu i dovozu ve formě cenového podbízení, subvencí nebo porušování práv k duševnímu vlastnictví, dobudování a přizpůsobení jednotného

vnitřního trhu k více příležitostem pro růst, investice a pracovní příležitosti. K prosazení těchto konkurenci posilujících předpokladů se bude Česká republika zasazovat o strategické cíle, kterými jsou zejména liberalizace mezinárodního obchodu s nezemědělskými i zemědělskými výrobky a službami, rozvoj

mnohostranného systému pravidel obchodu, vyrovnaná soutěž všech ekonomických operátorů - domácích i zahraničních - na jednotném vnitřním trhu, omezení existujících obchodních překážek pro vývoz průmyslových a zemědělských výrobků a služeb na trzích třetích zemí, zejména rychle se rozvíjejících ekonomik. Jak již bylo

uvedeno v úvodu, tato Strategie má být úvodním podnětem pro diskusi o obchodní konkurenceschopnosti s podnikatelskou veřejností i občanskou společností. Směřuje k vzájemně přínosné spolupráci, k výměně informací, poskytování si potřebných údajů a znalostí. Strategie není dogma, chce být aktualizována, přizpůsobována,

aktivity k jejímu naplnění jako jedna ze služeb Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky musí reagovat na potřeby podnikatelského sektoru. Volá proto po aktivním partnerství celé podnikatelské sféry - v každodenním pracovním kontaktu, při konzultacích, na tematických seminářích a workshopech.